

Sagen i alle sine Enkeltheder, sammenstillet med Omfætningerne i de foregaaende Tidrum. Men bortset derfra har man troet at kunne gjøre enkelte Bemærkninger. Der er saaledes et Flertal, det sædvanlige Flertal, som har udtalt, at man ikke anser Regjeringen berettiget til uden Bevilling at gjøre Udlaan til St. Croix' Kolonialkasse, hvortil der er anvendt 140,000 Dollars. Vi faae nærmere at høre den meget ærede Finantsministers Begrundelse, men for Flertallet staar det saaledes, at Ministeren kunde ligesaagodt være berettiget til af Reserverfonden at gjøre Udlaan til enhver Kommune i Landet, som han kan gjøre Udlaan til Kolonialkassen i det omhandlede Niemed. Spønder i det Hele faar Nytte af dette Udlaan, og hvad Nytte det i det Hele gjør, er noget vanskeligt at bestemme. Spørgsmaalet i større Omfang er Gjenstand for en særlig Lov, og sandsynlig vil det komme nærmere frem der, og da ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt det iøvrigt er hensigtsmæssigt at hjælpe Planterne. Her er nærmest kun Tale om Berettigelsen af det foretagne Skridt fra Finantsministerens Side. Dernæst har Udvalget udtalt sig med Hensyn til Erhvervelsen af 628,000 Rd. i 5 pCts Gøttheborg Kreditforeningsobligationer. Man har ikke ment, at det Niemed, man har med Omfætningen af Reserverfonden, at gjøre den saa let realisabel som mulig, forsaavidt Omfætning skulde finde Sted eller for at opfylde de aarlige Bevillingers Krav, er opnaaet ved denne Omfætning. Saaledes staar det for Finantsudvalget. Dernæst spør man til, at man under almindelige Forhold selvfølgelig maa antage, at Anbringelsesmaaden i Udlaan mod haandsaaet Pant ikke kan anses for hensigtsmæssig, og at det kun her kan passere, fordi det er begrundet i de ganske ekstraordinære Forhold, hvortil jeg har henvist. Sigeledes har man heller ikke kunnet overbevise sig om Nødvendigheden af at bortselge en saa betydelig Del af de sjællandske Jernbaneaktier. Udvalget har troet, at man, forsaavidt det kunde ske med Fordel for Statskassen, burde erhverve en større Del af disse Papirer, men man lægger ikke noget Eftertryk paa denne Opfordring, idet Papirerne ville blive faa meget dyrere, naar Statskassen optraadte som Kjøber i større Udstrækning. Det er altsaa kun en Tanke, man har udtalt, forsaavidt den ærede Finantsminister skulde finde Leiligheden gunstig. Det er disse fire Ting, der ere nævnte i disse Anmærkninger, hvorpaa jeg nu vender at høre Ministerens Svar. Ved § 4 findes under Nr. 17 en Oplysning, som jeg ikke skal opholde mig ved, da Udvalget har troet at burde henstille dette Spørgsmaal til Statsrevisionens nærmere Belysning. Det er angaaende Gammelstatten. Derimod har man under Nr. 18 og 19 stillet et Par Opfordringer. Det første Punkt angaar Frihed for Bygningsafgift. Der blev vedtaget en Lov forleden Aar om Frihed for Bygningsafgift for mindre Leiligheder, men den fremtraadte

kun som en Leilighedslov, som en foreløbig midlertidig Lempelse af de allerværste Under af den Slags. Men det blev fra alle Sider opfattet, som om en mere gennemgribende Reform med Hensyn til denne Stat maatte komme i den nærmeste Fremtid. Det er det, man hentyder til. Nu kan den meget ærede Finantsminister svare — og det vil han rimeligvis — at vi da skulde give ham en Anvisning paa, i hvilken Retning vi ville, at denne Reform skal gaa. Det har just ikke ligget for, men man ønsker kun at opfordre Ministeren til at foranlede, at dette Spørgsmaal tages op til Forhandling paany. Naar den ærede Minister vil komme med Forslag i den Retning, ville Forhandlingerne jo nærmere afgjøre, hvilke Endringer man maatte komme til. Personlig skal jeg udtale, at jeg ikke har forandret min Opfattelse af den Lov, som da blev til. Jeg tror, at der bestaar trods denne Lov store Ubilligheder, og at navnlig Smaafolk, som nu engang have faaet et lille Hus med større Rum, end der er Tale om i Loven, men som næsten ingen Næring have og ikke kunne stille sig ved Huset, blive ved at betale en Skat, som man dog vistnok efter Lovens Hensigt burde have fritaget dem for. Der er flere saadanne Tilfælde, som man ved en ny Revision kunde rette uden væsentlig at forrykke den Indtægt, Staten har gennem denne Skat. Det næste Punkt under Nr. 19 er en mere uskyldig Udtalelse, idet Udvalgets Flertal — det er Udvalget med Undtagelse af 4 ærede Medlemmer, — nærer den Anskuelse, at saafremt Bestræbelserne for at afskaffe Rangen ikke i en nær Fremtid skulle lykkes, bør man stræbe hen til, i alt Fald som en midlertidig Foranstaltning, meget væsentlig at forøge Rangstattsens Beløb. Det er bekendt, at ved Forordning af 20de Mai 1874 er der blevet langt flere Rangherre, end der var tidligere, medens selve Rangstatten er gaaet ned næsten til det Halve af, hvad den var tidligere. Vi vide jo den egentlige Grund dertil; det var den, at man, jeg vil ikke sige lod sig forlede til, men gik ind paa i sin Tid at fritage Embedsmænd for at betale Rangskat, idet maaste Mange havde ventet, at vi saa vilde faae færre Rangspersoner. Men Resultatet blev som bekendt det helt omvendte, og det er derfor, at man med Hensyn til dette Spørgsmaal ogsaa nu maa tage Skeen i en anden Haand. Det er en mere uskyldig Hensigt, thi mere eller mindre nærer man det Haab, at man skal komme selve Spørgsmaalet til Løs paa en mere fornuftig Maade, nemlig ved en Afskaffelse af Rangen; men det er som sagt kun i det Tilfælde, at det ikke skulde lykkes, at den anden Foranstaltning turde være meget probat. Til § 7 Sp. 329—30 i Betænkningen har Udvalget udtalt, at idet man ikke har noget imod, at den meget ærede Minister efter som Forholdene have udviklet sig, og Spillelysten har tiltaget, forøger